

ἡς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς κατορθώνονται τὰ πάντα) οὐδ. Συνών. ἀμάξι 1. 2) Ὁ σφόνδυλος τῆς ἀτράκτου τοῦ μαγγανίου περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ χορδὴ ἢ θέ-
ουσα εἰς κίνησιν τὴν ἀνέμην Μέγαρ. Συνών. κουβα-
στρα. 3) Ράβδος ξυλίνη χρησιμεύουσα εἰς ἀνέγερσιν
ἡς ἄνω μυλόπετρας τοῦ ὕδρομύλου Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.)

δραμπατζής ὁ, σύννηθ. ἀραδατῆς πολλαχ. ἀραπα-
τῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραπατῆς Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Σάντ.
αλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arabacı*.

1) Ἀμαξηλάτης ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Ἀραμπᾶς περνᾷ, ἀραμπατζῆς τρελλός,

ἔς τὴν πάντα κοριτσάκια νὰ μὴ σᾶς πάρῃ μπρὸς

θῆν. 2) Εἶδος σταφυλῆς μὲ χονδρὸν φλοιὸν Προπ.
(Πάνορμ.)

δράξ ἐπιφών. Σίφν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Παράγγελμα εἰς τοὺς βοῦς πρὸς ἑναρξιν τῆς ἐργασίας.

δράξιμο τό, ἀμάρτ. ῥάξιμον Κύπρ. Ρόδ. ῥάξιμο
Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω. Τὸ ῥάξιμο καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἀποκοπὴ θάμνων καὶ δένδρων
δασώδους ἐκτάσεως τὰ ὁποῖα μένοντα στρωμένα κατὰ
γῆς καίονται κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἵνα ἡ τέφρα αὐτῶν
χρησιμεύσῃ ὡς λίπασμα τοῦ πρὸς σπορὰν μέλλοντος νὰ
καλλιεργηθῇ ἐδάφους Ρόδ. 2) Ὁ κατάπλους καὶ ἡ ἀγκυ-
ροβολία πλοίου Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Συνών. ἀραγμα 1, φουντάρισμα.

δραξοβόλι τό, Ἡπ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Γύθ.
Λακων. Μάν.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἀρεξοβόλι
Κεφαλλ. ἀραξουβόλ' Θεσσ. κ.ά. ῥαξοβόλι Κῶς Μεγίστ.
— ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 79
ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξίδ. 219 ΛΠορφύρ. Σκιῆς 95 ΚΠα-
λαμ. Βωμ. 2 141.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω κατ' ἀναλογ. τοῦ μεταγν. οὐς.
ἀγκυροβόλιον.

1) Μικρὸς λιμὴν, ὀρμίσκος, ἐνθα ἀγκυροβολοῦν τὰ
πλοῖα ἐνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Ἡ βάρκα ἔς τὸ κρυφὸ τὸ ἀραξοβόλι ἀράζει

ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἀν.

Ἀραξοβόλι οἴγουρο τοῦ ξαφνισμένου ναύτη

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν.

Ὡς ναύτης ἂν κατάπλωρα τὸν δέροντ' ἀντάρα μαύρη,

σκιασμένος πάει ποδιζοντας ἀραξοβόλι νὰ βρῇ

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἀν.

Μὰ σὰν κατέβουμε κ' οἱ δυὸ ἔς τὰ Ἡλύσια τοῦ Ὀμήρου,

ἔς τ' ἄνλα νησάκια, ἔς τῶν ψυχῶν τὸ αἰώνιο ἀραξοβόλι,

θὰ σοῦ μαζώξω ἔς τὴ θαμπὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ ὀνείρου,

τὰ κρίνα ποῦ δὲ σοῦ κοψα ἔς τοῦ Μάϊ τὸ περιβόλι

ΛΠορφύρ. ἐνθ' ἀν.

Στὸ σπῖτι . . . θὰ ῥεχόσουν

ἀραξοβόλι μιᾶς στιγμῆς νὰ βρῇς καὶ λίγη ἀνάσα

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀραξοβόλι καὶ ὡς
τοπων. Γύθ. Συνών. ἀραγμα 2. β) Τὸ μέρος ἐνθα
καταλύει τις, κατάλυμα Κεφαλλ. 2) Ἐν τῇ ἀλυσίᾳ ὁ
λίθος ὅστις προσδένεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλούμας καὶ
ρίπτεται εἰς τὸν πυθμένα θαλάσσης διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς
στήριγμα τῶν παραγαδιῶν Σῦρ.

Ἀράπακας ὁ, Πελοπν. (Κορινθ.)

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ακας.

Ὁ Αἰθίοψ μετὰ σκωπτικῆς ἐννοίας: Βλέπει τὸν Ἀρά-
πακα σκοτωμένο (ἐκ παραμυθ.) Συνών. Ἀράπακλος,
Ἀράπαρος.

ἀραπάκι τό, κοιν. ἀραπάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀραπάτσι
πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης.

1) Τὸ τέκνον τοῦ Αἰθίοπος κοιν.: Μαύρισε ἀπὸ τὸν
ἥλιο κ' ἐγινε ἀραπάκι (ἐπὶ παιδίου ἡλιοκαοῦς) κοιν. || Αἰνιγμ.

Ἀραπάκι κουτρομπάκι | ποῦ τρυπάει τὴ γῆς καὶ βγαίνει
(τὸ σπαράγγι) Πελοπν. (Κόκκιν.) Ἡ λ. καὶ ὡς παρων.
μικροῦ παιδίου σύννηθ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀραπάκι τοπων.
(σκόπελοι μὲ μαύρας ὀξείας κορυφάς) Σκίαθ. Συνών.
ἀραποπαίδιν, ἀραπόπουλλο 1, ἀραπούδι 1. 2)
Πληθ. ἀραπάκια α) Εἶδος σταφυλῶν ἐρυθρομελαίνων
(Ἑλλην. Γεωργ. 6,220). β) Εἶδος σύκου μέλανος χρώ-
ματος Ρόδ. γ) Τρίχες μέλαιναι τοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-
τος μόλις φυόμεναι Ἀθῆν.: Φύτρωσαν τ' ἀραπάκια.

Ἀράπακλος ὁ, Ἀστυπ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ακλος,
δι' ἣν ἰδ. -ακλας.

Αἰθίοψ μέγας τὸ ἀνάστημα. Συνών. Ἀράπακας,
Ἀράπαρος.

ἀραπανέ ἐπιφών. Σίφν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐπιφών. ἀπαγορευτικὸν πρὸς τοὺς ἀροτριῶντας βοῦς.

ἀραπάπιδο τό, Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐς. Ἀράπης καὶ ἀπίδι.

Εἶδος μικροῦ ἀπιδίου ἐρυθροποῦ χρώματος.

Ἀράπαρος ὁ, Ἀθῆν. Θράκ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρος.

Αἰθίοψ μέγας τὸ ἀνάστημα: Στὰ παιδιὰ λέγε πῶς ὅδας
θὰ περάσ' κἀνεῖς ἀπ' τ'ς πορτάρες τ' Γεδίκουλε, ἐκεῖ φ'λάει
ἕνας Ἀράπαρος καὶ σὰ δὲ δὰ φ'λίσ' δὲ δ' ἀφίθ' νὰ περάσ'νε
(ἐκ παραδ.) Θράκ. Συνών. Ἀράπακας, Ἀράπακλος.

ἀραπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀραπέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -έλλι.

1) Προσωπιδοφόρος κατὰ τὰς Ἀπόκρεως. 2) Εἶδος
σύκου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπόσυκο.

Ἀράπης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Ἀράπ-πης
Χίος (Ἑλυμπ.) Ἀράπης Σίφν. Ἀράμπης Σκῦρ. Ἀράπ'ς
βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἀάπ'ς Σαμοθρ. Ἀράκη Τσακων. Θηλ. Ἀράπα πολλαχ.
Ἀραπὴ Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. Ἀράπαινα κοιν. καὶ Πόντ.
(Κοτύωρ. Τραπ.) Ἀράπισσα σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.)
Ἀραπῖνα σύννηθ. Ἀράπω πολλαχ. Ἀράπου πολλαχ. βόρ.
ἰδιώμ. Ἀραποῦ Κύπρ. Οὐδ. Ἀραπὸ Πελοπν. (Φεν.)
Πληθ. Ἀραπάδες κοιν. Ἀραβῆδες Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *arab*. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἐθνι-
κὸν ὄν. Ἀραψ.

1) Ὁ ἔχων μέλαιναν χροιάν τοῦ σώματος κάτοικος
τῶν Ἀφρικανικῶν ἐν γένει χωρῶν, Αἰθίοψ κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τσακων.: Εἶναι μαῦρος
σὰν τὸν Ἀράπην. Ἐκατοε ἔς τὸν ἥλιο κ' ἐγινε Ἀράπης (ἀδια-
κρίτως γένους) κοιν. Ἀοῦτος μαῦρος ἐν ἄμῳ Ἀράπ'ς (αὐτὸς
εἶναι μαῦρος σὰν Ἀράπης) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Μαῦρος
Ἀράπης (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνήκοντος μὲν εἰς ἄλλην φυλὴν,
ἔχοντος δὲ χροῶμα μελαψὸν) σύννηθ. Εἶναι ἄσπρος σὰν Ἀρά-
πης (κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ τοῦ μελαψοῦ). Τὸνε βγάλανε Ἀράπην

(ἐπὶ τοῦ ἀποτυχόντος εἰς βουλευτικὰς ἢ δημοτικὰς ἐκλογάς. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς ψηφοδόχου διμεροῦς κάλπης, εἰς ἣν οἱ ρίπτοντες εἰς τὸ μέλαν μέρος κατεψήφισαν τὸν ὑποψήφιον) πολλαχ. Μπῆκε ὁ Ἀράπης 'ς τὸν τέντζερε (ἐπὶ φαγητοῦ καέντος. Συνών. φρ. μπῆκε ὁ καλόγερος μέσα) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἐβαλε ἡ-ῖ-Ἀράπισσα τὸ δόδα τῆς 'ς τὸ τσι-κάλε (συνών. τῇ προηγουμένη) Κρήτ. Ὁ μαῦρος Ἀράπης τὰ φταίει (ἦτοι ἡ μαύρη φιάλη. Ἐπὶ μέθης) Κρήτ. (Χαν.) Σὰν τῆς Ἀράπας τὰ μαλλιά (ἐπὶ κόμης ἀτημελήτου. Συνών. φρ. σὰν τῆς τρελλῆς τὰ μαλλιά) Κωνπλ. || Παροιμ.

Τὸν Ἀράπη κι ἂν τὸν πλύνης, | μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις (ματαιοπονεῖ ὁ ἐπιχειρῶν νὰ διορθώσῃ τὸν φύσει πονηρὸν ἢ νὰ διδάξῃ τὸν ἀνεπίδεκτον μαθήσεως. Πβ. τὰς ἀρχ. παροιμ. «Αἰθίοπα σμήχειν» καὶ «Αἰθίοπα λευκαίνειν». Περὶ τῆς γενέσεως τῆς παροιμ. καὶ τῶν διαφορῶν παραλλαγῶν τῆς ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,416-423) πολλαχ.

Ἐντροπίσι' ἢ Ἀραπίνα | ποῦ μονζῶν' ἢ κακομοῖρα (ἐπὶ ἀναισχύντου προσποιουμένου ὅτι ἐντρέπεται) Κάρπ. Πῶς πάν, Ἀράπη, τὰ παιδιά σου; — Ὅσο πάν καὶ μαυρίζουνε (ἐπὶ καταστάσεως ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ χεῖρω χωρούσης) Πελοπν. (Κορινθ.) Ἄν τὸν ματαῖδῃς, γράψε τον Ἀράπη (ἐπὶ ἀνθρώπου μετὰ κακὴν πράξιν καθισταμένου ἀσυλλήπτου. Ἡ γένεσις τῆς παροιμ. ὀφείλεται εἰς τὴν κοινὴν ὑβριστικὴν χρῆσιν τῆς λ.) Ἦπ. Ποῦ φοβᾶται Ἀράπης τὴ δουλειά; (ἐπὶ φιλοπόνου μὴ ὑποχωροῦντος καὶ πρὸ τῆς δυσκολωτάτης ἐργασίας) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 263, 243. || Αἰνιγμ. Πράσιнос κάμπος καὶ μέσα κατοικοῦνε μαῦροι Ἀραπαδες (τὸ καρπούζι) Πελοπν. (Χατζ.) Ἀραπίνα μακρουχέρα καλον-μαγειρεύτριγα (τὸ τηγάνι) Λέσβ. || Ἄσμ.

Κανόνια ἤφερε πολλά καὶ μπόλικες ὀβίδες

νὰ καταστρέψῃ τὴν Τουρκιά κ' ἐσᾶς τοὺς Ἀραβῆδες

Μάν. Τὸ θηλ. Ἀραποῦ, Ἀράβισσα παρθένος Κύπρ. Ἀρά-πισσα, ἢ ἔγγαμος αὐτόθ. Τὸ ἀρσεν. ὡς ὄνομα βοός, κυνός καὶ ἡμιόνου μέλανος χρώματος σύνθη. Τὸ θηλ. Ἀράπιο ἢ Ἀράπου βόρ. ιδιῶμ. ὡς ὄνομα ἀγελάδος, αἰγός, προβατίνας, ἡμιόνου καὶ κυνός μέλανος χρώματος σύνθη. Τὸ Ἀραπίνα ὡς ὄνομα κυνός μελαίνης Κάρπ. Τὸ οὐδ. Ἀραπὸ πρόβατον ἢ αἶξ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν χρώματος στυλποῦ μέλανος Πελοπν. (Φεν.) Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἢ παρων. καὶ τοπων. πολλαχ. β) Μεταφ. ἠθικὸς πόνος, λύπη Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἐναν Ἀράπη μὲ φτερά ἔχω 'ς τὰ σωθικά μου

καὶ μοῦ ρουφᾷ μεροῦ νυχτοῦ τὸ αἷμα τοῦ καρδιᾶς μου

(τὸ μὲ φτερά ἐπιτείνει τὴν σημ.) 2) Δαίμων, φάντασμα μελανόμορφον ἐνίοτε μὲν εὐεργετικὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνίοτε δὲ κακοποιὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Νὰν τὰ εἶχα καλὰ μὲ τὸν Ἀράπη, θὰ ἤμουννα γιομᾶτος τάλλαρα (διότι πιστεύεται ὅτι ὁ Ἀράπης εἶναι φύλαξ τῶν κεκρυμμένων θησαυρῶν) Πελοπν. (Τριφυλ.) Θὰ ῥθῃ ὁ Ἀράπης νὰ σὲ πάρῃ! - νὰ σὲ φάῃ! (φρ. εὐχρηστοὶ πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν παιδίων. Συνών. μπαμπούλας) σύνθη. Ἐ, θὰ μόλῃ ὁ Ἀράκη! (ἔ, θὰ ἔλθῃ κτλ.) Τσακων. || Παροιμ.

Μῆτε Ἀράπης σ' ἀπαντήσῃ | μῆτε τὸ σταυρό σου κάμης (εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ἀφορμὴν συγκρούσεως πρὸς πονηρὸν καὶ κακὸν ἄνθρωπον καὶ ὅταν ἀκόμη εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κατισχύσωμεν αὐτοῦ) Μῆλ. Ἡ λ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης ἐν τῷ περιφραστικῷ τοπων. Σπίτι τοῦ Ἀράπη (ἀρχαῖον οἰκοδόμημα ἀναγνωρισθὲν ὡς τέμενος τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, ὅπερ νομίζεται κατοικία δαιμόνων) Σαλαμ. 3) Κάθετον ξύλον ἐπὶ τῆς πρῶρας τῶν μικρῶν ἱστιοφόρων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ ἄκρον τοῦ λεγομένου μπαστουνιόυ Ἄνδρ. 4) Τὸ ἐπὶ

τῆς πρῶρας πλοίου ἀναπεταννύμενον μικρὸν ἱστίον ἐπὶ ἱστοῦ οὐχὶ πολὺ ὑψηλοῦ, ὁ ἀρτέμων Ζάκ. κ.ά. — ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 1,76: Τὸ βλέπεις ἐκεῖνο τὸ παννὶ κοντὰ 'ς τὴν πλώρη; ... Αὐτό, μωρὲ παιδί μου, ἀνοίγει μονάχα, ὅταν δλα τὰ ἄλλα εἶναι κατεβασμένα. 'Σ τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο, νὰ ποῦμε, τότε τὸ καράβι μονάχα μὲ τὸ παννὶ αὐτὸ παραδέχεται ... Αὐτὸ τὸ παννὶ τὸ λένε Ἀράπη, γιὰτὶ μαυρίζει ἀπὸ τὸν καημὸ του σὰν ἀνοίξῃ. Ὅλα τὰ στοιχεῖα τὸ χτυπᾶνε, τὸ χτυπᾷ ὁ ἀγέρας, τὸ χτυπᾷ ἡ θάλασσα ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἂν. Συνών. φλόκκος.

5) Εἶδος μεγάλης δρακοντεᾶς, τῆς ὁποίας τὸ στέλεχος φέρει στίγματα ὡς τὰ τοῦ ὄφεως, τὸ δὲ ἄνθος ἀναδίδει δυσάρεστον ὁσμὴν ὡς ἀποσυντεθειμένου κρέατος Κρήτ.

6) Ἰλύς, καθίζημα ἐλαίου Κύθηρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποστράγγι 2, ἔτι δὲ ἀλεπὸς 6. 7) Πίθος ἐλαιοτριβείου περιέχων καθίζημα ἐλαίου Κύθηρ.

Πβ. Ἀραβος.

άραπι τό, Πελοπν. (Δημησιάν.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης μετασχηματισθὲν κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -i χρώματος δηλωτικὰ ὀνόματα, ὡς θάλασσι, καννελλί, οὐρανὶ κττ.

Ὄνομα προβάτου ἔχοντος λευκὸν μὲν τὸ μέτωπον, μέλαν δὲ τὸ λοιπὸν σῶμα.

ἀράπικα ἐπίρρ. σύνθη. ἀράπ-πικα Χίος (Μεστ.) ἀράπικα Σίφν. ἀράπ'κα βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. Ἀράπικος. Ἡ λ. καὶ μεσν.

1) Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἀράβων, ἀραβιστὶ κοιν.: Εἶναι γραμμένο ἀράπικα. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,664 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ ἔβαλε φωνὴν ὁ ρῆγας ἀράπικα, μελέκ! ὁ λέγεται ρῆγας». 2) Κατὰ τρόπον σκληρόν, ἐπίμονον Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀγαπάει - ζηλεύει ἀράπικα Ἀθῆν. Θύμωσε ἀράπικα. Λεξ. Δημητρ.

Ἀράπικος ἐπίθ. κοιν. Ἀράπ-πικος Χίος Ἀράπικος Σίφν. Ἀράπ'κους βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιάζων εἰς Ἀράπην ἢ ὁ ὑπὸ Ἀράπην χρησιμοποιοῦμενος ἢ ὁ ἀπὸ Ἀράπην προερχόμενος κοιν.: Ἀράπικα μάτια. Ἀράπικα μοῦτρα. Ἀράπικος θυμὸς (σφοδρὸς θυμὸς). Ἀράπικο πείσμα (ἰσχυρὸν πείσμα). Ἀράπικο μπουρὶ (ὀργὴ μεγάλη) κοιν. Ἀράπ'κου γινάτ' (πείσμα) Λέσβ. Ἀράπικη φιλίντα (εἶδος ὄπλου) Κρήτ. Ἀράπικα κολοκύθια (εἶδος κολοκυθίων μεγάλων καὶ στρογγύλων, τὰ ὁποῖα τρώγονται τὸν χειμῶνα) Παλαιολ. Γεωρ. 190. Ἀράπικο καλαμπόκι (εἶδος ἀραβοσίτου μέλανος) ΓΣα-κελλοπ. Ἀνοιξιὰτ. γεννήμ. 13 Ἀράπικος καπνὸς (μέλας πλατύφυλλος καπνὸς) Ν'Αναγνωστοπ. Ἑλλην. καπν. 37 || Ἄσμ.

Ἐχει μάτια Ἀράπικα | καὶ τὰ δα καὶ μαράθηκα

(δηλ. ἄγρια, τρόμον προξενοῦντα) Νάξ. Συνών. Ἀραβικός. 2) Μαῦρος Πελοπν. (Ἀνδρουῖς): Ἀράπικο βόιδι.

Β) Οὐς. 1) Ἀρσεν. Ἀράπ'κους, χορὸς χορευόμενος συνήθως μὲν ὑπὸ ἑνός, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο ποιούντων διαφόρους ἐλιγμούς καὶ κλίσεις τοῦ σώματος μετὰ κινήσεων καὶ συστροφῶν τῶν γλουτῶν Σάμ. 2) Οὐδ. Ἀράπικο

α) Ὑπερβολικὴ καὶ μανιώδης ὀργὴ (διότι οἱ Ἀράπηδες θεωροῦνται ἰσχυρογνώμονες καὶ εὐερέθιστοι) Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά.: Φρ. Τοῦ ῥθε-τὸν ἐπίασε τ' Ἀράπικο (συνών. φρ. τὸν ἐπίασε τὸ Μανιάτικο) Κεφαλλ. β) Εἶδος μαύρου σύκου, ὁ καρπὸς τῆς ἀραποσυκῆς (ιδ. λ.) Σῦρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀραπόσυκο. 3) Πληθ. Ἀράπικα, ἢ Ἀραβικὴ γλώσσα κοιν.: Μαθαίνω-μιλῶ-ξέρω τ' Ἀράπικα. Τὰ μαθα τ' Ἀράπικα.

